

POSTANOWIENIE

4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 4 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w K.
przeciwko K. A.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K. A.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 31 sierpnia 2021 r., I ACa 452/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany K. A. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę z powództwa Bank S.A. w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które ujął w pytaniu o to, „jaka jest w procesie cywilnym moc dowodowa niepodpisanych wydruków w kontekście art. 309 kpc”.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poprawnego

zidentyfikowania problemu, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (zob. postanowienie SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Podniesiony problem musi również charakteryzować się nowością; zagadnienie, które było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, co do zasady traci ten walor (zob. postanowienie SN z 19 marca 2012 r., II PK 294/11). Istotność problemu prawnego wyraża się natomiast w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (zob. postanowienie SN z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11). Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14).

Tylko we wskazanych wyżej okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie przedstawiony Sądowi Najwyższemu problem musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienie SN z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13). Przyjęcie skargi do rozpoznania ma bowiem na celu zarówno realizację interesu publicznego, jak i ochronę praw prywatnych. Zagadnienie prawne powinno mieć więc taki wymiar problemowy, aby udzielona przez Sąd odpowiedź miała znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie, w której pytanie zostało zadane, a jednocześnie – dzięki uniwersalnemu ujęciu – odpowiedź ta uzyskiwała walor aplikacyjny w rozstrzyganiu innych spraw.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania nie realizuje opisanych wyżej wymagań. Pytanie sformułowane przez pozwanego nie występuje w sprawie. Skarżący zarzucił bowiem zaskarżonemu orzeczeniu „niewłaściwe zastosowanie art. 385 kpc w zw. z art. 386 § 4 kpc polegające na oddaleniu apelacji [...] w sytuacji gdy podniesione w apelacji zarzuty nakazywały uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania” oraz naruszenie „art. 382 kpc poprzez

wydanie wyroku na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji w sytuacji gdy był on niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy”.

Zarzuty skargi kasacyjnej wyznaczają zakres kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 *in principio* k.p.c.). Skoro więc zarzuty sformułowane przez powoda nie dotyczą ani przywołanego w zagadnieniu prawnym art. 309 k.p.c., ani innych unormowań wskazanych w skardze kasacyjnej (zwłaszcza w części dotyczącej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania), to jakiegokolwiek zagadnienie związane z tymi przepisami nie może zostać uznane za występujące w sprawie. W razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania badane byłyby bowiem jedynie zarzuty naruszenia art. 385 w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. – bez możliwości odniesienia się do kwestii poruszonej we wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Niezależnie od powyższego i jedynie na marginesie należy wskazać, że wywód skarżącego nie przekonuje, by status niepodpisanych wydruków jako dowodów w sprawie stwarzał wątpliwości, a tym bardziej – by wątpliwości te uzyskały wymiar istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący w motywach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w istocie odnosi się do kwestii „mocy dowodowej” konkretnego dowodu, czyli tego, czy w ogóle, a jeśli tak – jakie fakty można na jego podstawie ustalić. Ta kwestia stanowi natomiast przedmiot swobodnej oceny Sądów orzekających w toku instancji i nie wchodzi w zakres kognicji Sądu Najwyższego orzekającego w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Jest przy tym oczywiste, że nie da się w tej sferze stworzyć wytycznych o uniwersalnym charakterze. W różnych sytuacjach wiarygodność dowodów danego rodzaju może się bowiem kształtować odmiennie. Ocena tej kwestii powinna następować na podstawie kryteriów wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. i każdorazowo należy do sądu orzekającego w konkretnej sprawie.

Jedynie ubocznie należy dodać, że skarżący pominął niebagatelną w sprawie okoliczność, że *in casu* przydanie mocy dowodowej niepodpisany wydruk nie było dla niego niekorzystne. Sprawa dotyczy bowiem zwrotu pożyczki w kwocie 500 000 zł. Powód, będący bankiem, wykazał fakt zawarcia

umowy (w tym wysokość oprocentowania) oraz wypłaty środków – a ustaleń tych dokonano na podstawie środków dowodowych innych niż kwestionowane obecnie przez pozwanego. Już te fakty były wystarczające do uwzględnienia powództwa; natomiast to pozwany - jako pożyczkobiorca - chcąc wykazać, że roszczenie przysługujące wierzycielowi jest mniejsze, gdyż uległo częściowemu zaspokojeniu, powinien był udowodnić, jakie kwoty uiścił na rzecz banku. Żądanie w sprawie zapłaty kwoty pomniejszonej o wpłaty dokonane przez skarżącego, a ujęte w „wydruku wykazu wpłat z rozksięgowaniem i wydruku naliczenia odsetek za opóźnienie” (czyli we wspomnianych niepodpisanych wydrukach, którym przydana została moc dowodowa), było więc korzystne dla pozwanego i świadczyło o lojalnym zachowaniu względem niego ze strony kontrahenta.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]